

Čís. 4038.

Po subjektivní stránce se vyžaduje ke skutkové podstatě zločinu křivého svědectví (§ 199 a) tr. zák.) úmysl k vědomému udání nepravdy; není třeba úmyslu způsobiti škodu; onen úmysl spočívá již ve vědomí, že pachatel vypovídá jako svědek a že jeho výpověď jest nepravdivá.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1931, Zm I 663/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 31. července 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost, uplatňující jen důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., namítá, že obžalovaný neměl býti odsouzen pro zločin křivého svědectví na soudě, an nebyl dokázán jeho zlý úmysl k vědomému udání nepravdy. O tomto úmyslu a vědomí nemůže prý býti řeči v souzeném případě, kde jde jen o nedorozumění obžalovaného, jenž nedovede činiti rozdíl mezi různými způsoby zániku obligačního nároku a slovem »placení« rozuměl plnění vůbec. Svědecká výpověď obžalovaného nemohla uvést procesní soud v omyl, ano jest pro posouzení žalobního nároku lhostejno, zda zanikl placením, či jiným dlužníkovým plněním; rozhodné jest a stačí, že zanikl. Než zmateční stížnost jest na omylu. Správně sice dovozuje, že se po subjektivní stránce vyžaduje ke skutkové podstatě zločinu křivého svědectví úmysl k vědomému udání nepravdy, že není třeba zvláštního úmyslu způsobiti škodu, ale přehlíží, že požadovaný úmysl spočívá již ve vědomí, že pachatel vypovídá jako svědek a že jeho výpověď jest nepravdivá. V souzeném případě zjišťuje rozsudek to i ono; bere za prokázáno, že obžalovaný, byv slyšen jako svědek u okresního soudu v S. ve sporu svého otce s Antonínem S-ým, potvrdil proti pravdě, že hotově platil (rozumí se penězi) Antonínu S-ému ml. za povoz 40 Kč, od setí 40 Kč a od dvou krav po 10 Kč, ačkoliv pak sám doznal, že ve skutečnosti hotově neplatil. Soud při tom uvážil obhajobu obžalovaného, že slovy »hotově platil« myslel, že »platil prací«, avšak odmítl ji jako nepravdivou a vyvrácenou provedenými důkazy a dospěl na základě seznání svědka S-ého a obsahu svědecké výpovědi obžalovaného, vydané ve sporu, ku přesvědčení, že obžalovaný nebyl v tvrzeném omylu, že tedy u něho nešlo o nedorozumění, a že si tudíž byl vědom nepravdivosti svého seznání, poněvadž svědek S. potvrdil, že obžalovaný byl třikráte procesním soudcem tázán, zda platil hotově, a pokaždé tvrdil, že platil hotově a nic nemluvil

o práci, a i z jeho vlastní svědecké výpovědi vysvítá, že činil rozdíl mezi placením hotovými penězi a prací: »Já měl pracovní dny a proto jsem to tímto doplatkem spořádal.«

Čís. 4039.

Pro posouzení pojmu »trvalé nezpůsobilosti k povolání« ve smyslu § 156 c) tr. zák. nemohou býti směrodatny okolnosti spadající do sféry čiré nevypočítatelné a nepředvídatelné nahodilosti (je-li při nebezpečnosti operace pochybné, zda by jí poškozený přežil, a, i kdyby jí přeštal, zda by jí nezpůsobilost k povolání byla odstraněna).

(Rozh. ze dne 15. ledna 1931, Zm I 18/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 2. prosince 1929, jímž se prohlásil krajský soud v trestní věci proti obžalovanému pro zločin těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák. podle § 261 tr. ř. nepřislušným.

D ů v o d y:

Nalézací soud vyslovil svou nepřislušnost podle § 261 tr. ř. jen proto, že zločinem, z něhož jest stěžovatel viněn, byla způsobena trvalá nezpůsobilost k povolání. S námitkami zmatečnou stížnosti lze se proto zabývat jen, pokud napadá tento výrok s hlediska č. 6 § 281 tr. ř.; veškeré další její vývody jsou podle stavu věci bezpředmětné. Výrok soudu o trvalé nezpůsobilosti k povolání opírá se o tuto úvahu: Poškozený, obecní nadstrážník, utrpěl bodnutím do krku poranění hrdelní tepny a žíly, mezi nimiž se utvořilo »Aneurisma spurium«. Podle posudku soudních znalců, podmiňuje toto Aneurisma trvalou nezpůsobilost poškozeného k povolání, jež by snad operací na život a na smrt mohla býti odstraněna. Z toho soud usuzuje, že není ani pravděpodobnosti odstranění přítomného stavu, i kdyby se poškozený podrobil operaci, a uznal proto na kvalifikaci podle § 156 c) tr. zák. Stížnost zastává opačné stanovisko, že o trvalé nezpůsobilosti k povolání nelze mluvit, dokud operace, třeba i životu nebezpečná, připouští možnost úplného vyhojení. Toto stanovisko stížnosti není správné.

Při zjištění »trvalé« nezpůsobilosti k povolání jest nalézací soud v první řadě odkázán na posudek znalců lékařů; jim náleží, by se vyjádřili o tom, zda nezpůsobilost bude trvalá, zda i v budoucnosti potrvá, a jest na snadě, že posudek naprosto určitý, apodiktický nebude nikdy možný, ana zkušenost učí, že přes veškeru dokonalost lékařské vědy nelze průběh nemoci nebo poruchy zdraví pro veškeré případy předpovídati, a že případy označené jako beznadějně končí z nenadání příznivě a naopak. Z této povšechné úvahy o mezích lidské prozíravosti, i vědeckého poznání a vědeckých zkušeností vysvítá, že při posouzení případů takové povahy bude zpravidla nalézací soud postaven před úkol, by si utvořil úsudek o znaku »trvalé nezpůsobilosti k povo-